

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

אדר תשפ"א

בס"ד

פרשת "תרומה"

"ועשית שנים כרובים" (כ"ה י"ח). מפרש רש"י: דמות פרצוף תינוק להם. לכאורה מדוע על הפסוק (בראשית ג' כ"ד) "וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים" מפרש רש"י: כרובים – מלאכי חבלה? אלא דרך החינוך האמיתי למלא נפש הילד מקטנותו בתורה ויראת שמים. וכאשר שמים בתוך הארון את לוחות העדות ונותנים את הכפורת מלמעלה, אזי יש לכרובים דמות תינוק – דמות מלאך ד', משא"כ כרובים ללא תורה ויראה הם מלאכי חבלה... (מקור ברוך)

*

"והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו" (כ"ה כ'). ידוע שהבעש"ט זי"ע אמר כי בא לעולם ללמד את הדרך שכל יהודי ימשיך על עצמו ג' אהבות: אהבת ד', אהבת התורה, ואהבת ישראל. וזה הרמז בפסוק: "והיו הכרובים" רמז לישראל (קידושין ע': "יהיו ישראל לפני חשובים ככרוב"), "פורשי כנפים למעלה" רמז לאהבת השי"ת, "סוככים בכנפיהם על הכפורת" רמז לאהבת התורה, "ופניהם איש אל אחיו" רמז לאהבת ישראל. (באר משה)

*

"ונתת את הכפורת על הארון מלמעלה" (כ"ה כ"א). "כפורת" לשון כפרה רמז לבעלי תשובה, "ארון" רמז על הצדיקים המקיימים את התורה הק' כי בארון נתנו הלוחות, ואמרו חז"ל (ברכות ל"ד) 'במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד'. וזה הפירוש: "ונתת את הכפורת" הם הבעלי תשובה "על הארון" הם הצדיקים "מלמעלה" במדרגה יותר גבוהה. (אהבת ישראל)

*

"מקבילות הלולאות" (כ"ו ה'). מה ההבדל בין תפילה לסיפורי צדיקים? התפילה היא בחינת "הללו את ד' ", וסיפורי צדיקים הם בבחינת "הללו עבדי ד' ", ומצינו שלפעמים כתוב קודם "הללו עבדי ד' " ואח"כ "הללו את שם ד' " (תהלים קי"ג), ולפעמים כתוב "הללו את שם ד' " ואח"כ "הללו עבדי ד' " (תהלים קל"ה), ללמדך שהם שווים. וזה הרמז: "מקבילות הלולאות". (רבי ישראל מרוזין)

*

חידת השבוע: מה היה אורכו של חוט, אילו היינו מקיפים את המשכן מבחוץ?

(המשכן מבפנים 10x30)

תשובה = 84 אמה? 86 אמה? 88 אמה? סמן ב✓ את התשובה הנכונה.

"ועשית מנורת זהב טהור" – אהבת ד' (מסי"נ), אהבת התורה, ואהבת ישראל,

במעשה המנורה נאמר "מקשה תיעשה המנורה" ומפרש רש"י: לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקב"ה השלך את הככר לאור והיא נעשית מאליה.

לכאורה מה קושי היה במעשה המנורה? אלא ידוע שהמנורה מרמזת על לימוד התורה כמש"כ (משלי ו' כ"ג) "כי נר מצוה ותורה אור". והיא היתה עשויה כולה מחתיכה אחת זהב רמז על "אחדות", היינו סמל עם ישראל הוא "המנורה" ללמוד תורה ולהיות באחדות, וכמו שאמר הלל לגר שבא ללמוד כל התורה (שבת ל"א), שזה אפשרי רק באופן 'דעלך סני לחברך לא תעביד' דהיינו שיהיה לך **אהבת ישראל** – אחדות (עיין ספר החינוך מצוה רמ"ג), 'ואידך פירושא הוא זיל וגמור' היינו ללמוד תורה.

והנה אמרו חז"ל (ברכות ס"ג) 'שאין התורה נקנית אלא בחבורה', כי אדם הלומד לבד אינו מבין היטב את לימודו ולפעמים אף מתנמנם, משא"כ כאשר לומד עם חבר אזי "איש את רעהו יעזרו" ומבררים היטב את הענין שלומדים, כמובא (תענית ז') 'מה ברזל זה אחד מחדד את חברו אף שני ת"ח מחדדין זה את זה בהלכה'... 'מה אש אינו דולק יחידי אף ד"ת אין מתקיימין ביחידי'.

אולם כאשר לומדים עם חבר יש חשש שידברו דברים בטלים, ואמרו חז"ל (חגיגה י"ב) 'כל הפוסק מד"ת ועוסק בדברי שיחה מאכילין אותו גחלי רתמים' שנאמר (איוב ל' ד') "הקוטפים מלוח עלי שיח ושרש רתמים לחמם". ואם ראובן לא ירצה להאזין לשיחה, יתרגז עליו שמעון ויבואו לידי שנאה ומחלוקת וכו', והרי צריך ללמוד תורה ולהיות באחדות...

כבר רמזו לנו חז"ל (אבות פ"א) 'הוי מתלמידיו של אהרן...אוהב את הבריות ומקרבן לתורה', כל מטרת אהבת הבריות תהיה רק לצורך וימקרבן לתורה ולא להיפך (לרחקן מתורה). לכן העצה לזה **מסירות נפש** ללימוד התורה. יש להסביר לחבר בנועם את חשיבות לימוד התורה ואת עונש ביטולה, וכל הסיפורים והמעשיות ישמע לאחר שעת הלימוד, אבל בזמן הלימוד זה קודש קדשים רק לתורה, 'מסירות נפש' (לא מסירות הגוף) פ"י למסור נפשו ורצונו לעשות רצון השי"ת ללמוד התורה הקי' ולנצל את שעת הלימוד.

וזה י"ל הרמז: משה רבנו התקשה כיצד אפשר לקיים שניהם ללמוד תורה וגם להיות באחדות, אמר לו הקב"ה 'השלך הככר – המנורה לאש' שזה רמז על מסי"נ, ובזה רמז לו הקב"ה כי ע"י מסי"נ כמש"כ (דברים ו' ה') "ואהבת את ד' אלקיך...בכל נפשך" אפשר לקיים שניהם.

זה מה שאנו מתפללים ומבקשים: "וטהר לבנו לעבדך באמת", **אמת** ר"ת אהבת ישראל, **מסירות נפש**, **תלמוד תורה**.

(באר יחיאל)

*

משנכנס אדר מרבים בשמחה!